

MIASTO ZWANE ZAMIESZANIEM

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 20 maja

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Ap 17,1-2.15; 18,1-4; 17,4-6; Mt 16,18; Jr 50,33-38; Ps 115,4-8.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Będą oni walczyć z Barankiem, lecz Baranek zwycięży ich, bo jest Panem panów i Królem królów, a z nim ci, którzy są powołani i wybrani, oraz wierni” (Ap 17,14).

Temat wielkiego boju został streszczony w symbolice dwóch kobiet — jedna jest ubrana w słońce w 12. rozdziale *Apokalipsy Jana*, a druga w purpurę i szkarłat w 17. rozdziale tejże księgi.

Uderzająco piękny symbol kobiety ubranej w słońce, w olśniewającej chwale Chrystusa, jest użyty w 12. rozdziale *Apokalipsy Jana*. Jest ona wierna swemu Oblubieńcowi, Jezusowi. Nie jest skalana zepsuciem wskutek fałszywych doktryn. W *Biblii* kobieta symbolizuje oblubienicę Jezusa, prawdziwy Kościół. Prorok Jeremiasz stwierdził: „Córka syjońska podobna jest do pięknej panny” (Jr 6,2 DBG). Jeremiasz użył wyrażenia *córka syjońska*, porównując lud Boży do wiernej kobiety. (Zob. także Ef 5,25-32; Oz 2,22).

Natomiast odstępstwo *Biblia* porównuje do rozpusty czy cudzołóstwa (zob. Jk 4,4 BG). Mówiąc o buncie i niewierności Izraelitów, Ezechieli ubolewa, że stali się podobni do „kobiety cudzołożnej, która zamiast swojego męża przyjmuje obcych” (Ez 16,32 BT).

W tej lekcji przyjrzymy się tym dwóm kobietom z *Apokalipsy Jana* i zbadamy głębiej konflikt toczący się między prawdą a fałszem.

Przeczytaj Ap 12,17; 17,14. Jak został opisany Kościół Boży i jak reaguje na to szatan?

Przez wieki Bóg zawsze miał lud, który był Mu wierny. Ap 12,17 opisuje wiernych Bożych jako lud, który „strzeże przykazań Bożych”. W innym miejscu zostali oni określani jako „powołani i wybrani, oraz wierni” (Ap 17,14).

Przeczytaj Ap 14,8; 17,1-2. Jakie uroczyste oświadczenie składa anioł? Co uczynił Babilon, by na nie zasłużyć?

Jan napisał ostatnią księgę *Nowego Testamentu* pod koniec pierwszego wieku. W tym czasie starożytny Babilon był już dawno rumowiskiem. Gdy Jan spisał przesłanie otrzymane od Boga, miasto Babilon leżało w gruzach od dobrych kilku wieków.

W *Apokalipsie Jana* starożytne miasto Babilon ma znaczenie wyłącznie typologiczne, symboliczne i odnoszące się do eschatologicznego Babilonu. W prorocत्वach *Apokalipsy Jana* Babilon symbolizuje fałszywy system religijny o cechach przypominających starożytny Babilon. Zasady, według których funkcjonował starożytny Babilon, leżą u podstaw także współczesnego duchowego Babilonu.

W Ap 17,1-6 na scenie dziejów pojawia się kobieta ubrana w purpurę i szkarłat. W tym niepokojącym obrazie kobieta dosiada szkarłatnej bestii i jest nazwana nierządnicą/wszetecnicą. Niegdyś była oblubienicą, ale porzuciła swojego Oblubieńca, Jezusa Chrystusa. Apostoł Jan ujrzał żywy symbol odstępczego systemu religijnego wywierającego istotny wpływ w świecie. Zwróć uwagę na jego opis. Z tą wszetecnicą „nierząd uprawiali królowie ziemi, a winem jej nierządu upijali się mieszkańcy ziemi” (Ap 17,2). Upijali się? Pijaństwo zawsze jest przedstawiane w *Biblii* jako coś negatywnego. Nierząd? W kategoriach religijnych symbolizuje fałszywe nauki, doktryny i praktyki.

Zarówno przywódcy, jak i lud znajdują się pod negatywnym wpływem tej potęgi. Co jest naszą jedyną ochroną przed tym wpływem? (Zob. Ef 6,10-18).

Przeczytaj Ap 17,1-2.15; 18,1-4. Jak szeroki jest wpływ Babilonu?

Upadły system religijny ma ogólnoświatowy zasięg i przy pomocy swoich zwiedzeń manipuluje ludzkością. Szatan pała gniewem, wiedząc, że ewangelia będzie głoszona „wszystkim narodom, i plemionom, i językom, i ludom” (Ap 14,6) — „będzie głoszona ta ewangelia o Królestwie po całej ziemi” (Mt 24,14) — więc użyje wszelkich możliwych zwiedzeń, by opanować umysły *mieszkańców ziemi* (zob. Ap 17,2).

Ap 17,2 wyjaśnia tajemnicę Wielkiego Babilonu, oznajmiając, że *uprawiał nierząd z królami ziemi*. Czym jest nierząd? Jest niedozwolonym/zakazanym związkiem. W tym przypadku upadły system religijny łączy się z państwem. Prawdziwy Kościół Jezusa jest zjednoczony z Nim. Upadły Kościół szuka poparcia u przedstawicieli ziemskiej władzy. Domaga się, by władze świeckie wymuszały przestrzeganie kościelnych przykazań. Zamiast opierać się na mocy Jezusa jako prawdziwej Głowy Kościoła, upadłe chrześcijaństwo oczekuje poparcia ze strony władz państwowych.

Ap 17,2 kontynuuje dramatyczny opis: „...a winem jej nierządu upijali się mieszkańcy ziemi”. W *Nowym Testamencie* czysty sok winogronowy symbolizuje nieskałaną i czystą krew Chrystusa przelaną na krzyżu dla naszego zbawienia (zob. Mt 26,27-29). Podczas ostatniej wieczerzy Jezus posłużył się tym symbolem, mówiąc:

— „Ten kielich, to nowe przymierze we krwi mojej, która się za was wylewa” (Łk 22,20).

Gdy czyste i nowe wino ewangelii ulega zepsuciu, a nauki Słowa Bożego zostają zastąpione naukami ludzkich autorytetów religijnych, wówczas powstaje mieszanina prawdy z fałszem zwana *winem Babilonu* (zob. Mt 15,9).

Zwróć uwagę na to, że Bóg wzywa swój lud do wyjścia z Babilonu. Innymi słowy, bez względu na to, jak zepsuty jest ten system, jego zasięg jest tak szeroki, że przynajmniej do pewnego czasu obejmuje także wielu z tych, których Bóg nazywa swoim ludem (zob. Ap 18,4) i przywołuje do siebie. Nadchodzi czas, gdy Bóg wyprowadzi swoje dzieci z upadłego systemu, a ten załame się pod ciężarem swojej zepsutej i złej natury, stając się „siedliskiem demonów i schronieniem wszelkiego ducha nieczystego i schronieniem wszelkiego ptactwa nieczystego i wstrętnego” (Ap 18,2).

Jaką rolę pełnią ci, którzy głoszą przesłania trzech aniołów i których Bóg używa, by wywołać swój lud z Babilonu?

Przeczytaj Ap 17,4-6. Czego wersety te uczą nas o naturze tego złego systemu?

Jak zauważyliśmy, 17. rozdział *Apokalipsy Jana* opisuje odstępczy system religijny, który miesza chrześcijaństwo z fałszywymi naukami wywodzącymi się ze starożytnego Babilonu.

„W poszukiwaniu zrozumienia natury Babilonu musimy się cofnąć do pierwszej biblijnej wzmianki o Babilonie w *Księdze Rodzaju*. Wszystko zaczęło się na równinie w krainie Synear — w południowej części Mezopotamii, na południu współczesnego Iraku — nazwanej potem Babilonią. Tam właśnie zaczęto budować wieżę Babel, symbol ludzkiej samowystarczalności, samozachowawczości i niezależności od Boga (zob. Rdz 11,1-4)”³³.

Wieża Babel, znajdująca się na terenie starożytnego Babilonu, była wyrazem jawnego buntu przeciwko Słowu Bożemu. Jej budowniczowie wznosili ją dla własnej chwały, ale Bóg pomieszał im języki. W *Księdze Rodzaju* czytamy: „Dlatego nazwano je Babel, bo tam pomieszał Pan język całej ziemi i rozproszył ich stamtąd po całej powierzchni ziemi” (Rdz 11,9).

System symbolizowany przez Babilon jest tak zły, iż upija się „krwią świętych i krwią męczenników Jezusowych” (Ap 17,6). Ten przerażający obraz uzmysławia nam głębię zepsucia eschatologicznego Babilonu (zob. także Iz 49,26).

W zasadzie duchowy Babilon oznacza religię opartą na ludzkim nauczaniu, ludzkich poglądach i ludzkiej tradycji. Jest to coś w rodzaju religii wymyślonej przez ludzi, w tym przede wszystkim przez błyskotliwych religijnych przywódców. Niestety, religia ta jest niezgodna z ewangelią i zasadami Kościoła powołanego do istnienia przez Jezusa, opartego na miłości, a nie na przemocy.

Apokalipsa Jana przedstawia wyraźnie te dwa systemy religijne. Pierwszy system opiera się na całkowitym zaufaniu Jezusowi i poleganiu na Jego Słowie. Drugi system nakazuje pokładać ufność w ludzkich autorytetach i zmusza do zależności od samozwańczych religijnych nauczycieli. Pierwszy system to chrystocentryczna wiara nacechowana zupełną zależnością od łaski Chrystusa i Jego pojednawczej ofiary złożonej dla naszego zbawienia. Drugi system to ludzka manipulacja wiarą zastępująca zależność od Chrystusa zależnością od tradycji kościelnej.

Jak możemy uchronić się przed podstępnym wpływem Babilonu, w tym skłonnością do polegania na sobie zamiast wyłącznie na Bogu?

³³ Ángel Manuel Rodríguez, *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*, nieopublikowany materiał, s. 43.

Apokalipsa Jana kieruje do ludzkości pilne wezwanie do poświęcenia się Bogu, podsumowane w symbolice dwóch kobiet. Choć czasami wydaje się, że lud Boży zostanie pokonany w wielkim boju między prawdą a fałszem, to jednak Bóg obiecuje, że Jego Kościół ostatecznie zatriumfuje.

Porównaj Mt 16,18 z Ap 17,14. Jaką obietnicę dał Jezus swoim uczniom w związku z Jego Kościołem?

Chrystus jest Trwałym Fundamentem swojego Kościoła. Jego Kościół jest oparty na nauce Jego Słowa i kierowany przez Jego Ducha. W przeciwieństwie do tego Babilon, jak zauważyliśmy, jest zakorzeniony w religijnych twierdzeniach wymyślonych przez ludzi i opiera się na religijnej tradycji ukształtowanej przez ludzi. Każdy przywódca religijny, który ludzkie poglądy czy tradycje stawia w miejscu woli Boga objawionej w *Piśmie Świętym* albo ponad nią, przyczynia się do powiększenia zamieszania panującego w Babilonie.

W czasach istnienia starożytnej Babilonii religia i państwo były ze sobą ściśle połączone. Gdy król Nebukadnesar zasiadał w swojej świątyni na swoim królewskim tronie, to przemawiał rzekomo w imieniu bogów. Pewnego razu, usiłując się sprzeciwić orzeczeniu prawdziwego Boga, król Babilonii wydał nakaz oddania bałwochwalczego pokłonu pewnemu posagowi. Trzej Hebrajczycy, którzy odmówili podporządkowaniu się temu nakazowi, są trafnym typem wiernego ludu Bożego, który w czasie końca odrzuci fałszywy kult obrazu bestii (zob. 3. rozdział *Księgi Daniela*).

W ostatnim okresie historii świata powstanie system religijno-polityczny, duchowy Babilon, którego duchowy przywódca będzie twierdził, że przemawia w imieniu Boga. Jego słowa i jego przykazania zostaną postawione na równi ze słowami i przykazaniami Boga. Przez wieki rzymscy papieże twierdzili, że zajmują miejsce Boga na ziemi. W swojej encyklice *Praeclara gratulationis publicae* z 20 czerwca 1894 roku papież Leon XIII stwierdził: „Zajmujemy na tej ziemi miejsce Boga Wszechmocnego”³⁴. A włoski franciszkanin Lucius Ferraris (1687-1763) w swojej encyklopedii wiedzy religijnej zatytułowanej *Prompta bibliotheca* napisał: „Papież posiada godność tak wielką i jest tak wysoko wyniesiony, iż nie jest już jedynie człowiekiem, ale jakby Bogiem i zastępcą Boga”³⁵. Apostoł Paweł trafnie demaskuje te twierdzenia przeciwnika, „który wynosi się ponad wszystko, co się zwie Bogiem lub jest przedmiotem boskiej czci, a nawet zasiądzie w świątyni Bożej, podając się za Boga” (2 Tes 2,4).

Jak zauważyliśmy, Bóg ma w Babilonie swój wierny lud. Dlaczego musimy zachować ostrożność, gdy mówimy coś o duchowym Babilonie, aby nie osądzać poszczególnych osób, a jedynie fałsz samego systemu religijnego?

³⁴ <http://prawoslawnikatolicy.pl/leonxiii-zajmuje-miejsce-boga/> oraz <https://www.papalencyclicals.net/Leo13/113praec.htm>, dostęp 4.12.2022 (przyp. red.).

³⁵ <http://www.lightministries.com/id523.htm>, dostęp 4.12.2022 (przyp. red.).

Oto kolejna wskazówka służąca identyfikacji tajemniczego Wielkiego Babilonu. Sednem babilońskiego kultu było bałwochwalstwo.

Przeczytaj Jr 50,33-38; 51,17.47. Co odkrywasz w tych wersetach w kwestii kultu wizerunków praktykowanego w starożytnym Babilonie i odpowiedzi Boga na ten kult?

50. i 51. rozdział *Księgi Jeremiasza* zawiera przepowiednię upadku Babilonu wskutek najazdu Medów i Persów. Jednym z powodów upadku Babilonu było bałwochwalstwo praktykowane w ramach babilońskiej religii. Babilończycy wierzyli, że posągi są wyobrażeniami ich bóstw. W religii babilońskiej rytualna troska o posągi bóstw i oddawanie im czci były uważane za święty obowiązek. Bogowie rzekomo mieszkali jednocześnie w posągach świątynnych i skrywali się za siłami przyrody, które ucieleśniali. Zabór czy zniszczenie bożka uważano za jednoznaczne z utratą boskiej opieki. Na przykład chaldejski król Marduk-apla-iddina II⁽³⁶⁾ uciekł z Babilonu i ukrył się wraz z posągami babilońskich bogów na bagnach w południowej Mezopotamii, aby uratować się przed najazdem Asyryjczyków pod wodzą Sancheryba³⁷.

Biblijni prorocy przeciwstawiali czczenie martwych posągów oddawaniu czci Bogu, Stwórcy — Temu, który jest żywy i obdarza życiem (zob. Jr 51,15-16.19).

Przeczytaj Wj 20,4-6 oraz Ps 115,4-8. Czego te fragmenty *Starego Testamentu* uczą o bałwochwalstwie?

Choć bałwochwalstwo w duchowym Babilonie to kwestia znacznie szersza niż oddawanie czci drewnianym i kamiennym wizerunkom, to jednak duchowy Babilon naśladuje starożytny Babilon także w tym, iż zaleca posługiwanie się wizerunkami w celach kultowych. Oddawanie czci wizerunkom i tak zwana adoracja obrazów są niezgodne z drugim przykazaniem biblijnego dekalogu, gdyż ograniczają możliwość oddziaływania na nasz umysł przez Ducha Świętego oraz zastępują świętość i majestat Boga martwymi przedmiotami. Kult wizerunków został wprowadzony do chrześcijaństwa w czwartym wieku w celu przybliżenia chrześcijańskiej religii poganom. Niestety, wizerunkom tym przypisuje się świętość i składa się im hołd, jaki należy składać wyłącznie Bogu. Praktyka ta jest szczególnie degradująca duchowo.

³⁶ Biblijny Merodach-Baladan (przyp. red.).

³⁷ Zob. Jane R. McIntosh, *Ancient Mesopotamia: New Perspectives*, Santa Barbara 2005, s. 203.

DO DALSZEGO STUDIUM

„Poselstwo z 14. rozdziału *Apokalipsy Jana*, głoszące upadek Babilonu, musi odnosić się do społeczności religijnych, które kiedyś były czyste, ale później zeszły na złą drogę. Ponieważ następuje ono tuż po ostrzeżeniu o sądzie, musi zostać przekazane w dniach ostatecznych; nie może zatem odnosić się jedynie do Kościoła rzymskiego, ponieważ pozostaje on w stanie upadku od wielu stuleci”³⁸.

Wydarzenie opisane w 3. rozdziale *Księgi Daniela* — historia trzech Hebrajczyków, którzy w starożytnym Babilonie odmówili oddania pokłonu „złotemu posagowi, który wzniosł król Nebukadnesar” (Dn 3,5) — jest typem/zapowiedzią tego, co wydarzy się, gdy duchowy Babilon w czasie końca będzie usiłował narzucić ludzkości kult fałszywego wizerunku (zob. Ap 13,15; 14,9,11; 16,2; 19,20; 20,4). Ciekawe jest to, że właśnie przykazanie, którego nie chcieli złamać trzej Hebrajczycy — drugie przykazanie dekalogu (zob. Wj 20,4-5) — jest tym przykazaniem, które starała się usunąć potęga zamierzająca „zmienić czasy i Prawo” (Dn 7,25).

Jakie jeszcze inne przykazanie usiłowała zmienić ta moc? Oczywiście czwarte przykazanie, które, jak wspomnieliśmy wcześniej, znajdzie się w samym centrum kwestii oddawania czci w czasie ostatniego kryzysu, gdy każdy z ludzi będzie musiał zdecydować, czy będzie czcił Tego, który „uczynił (...) niebo i ziemię, morze i wszystko, co w nich jest, a siódmego dnia odpoczął” (Wj 20,11; zob. także Ap 14,7), czy raczej bestię i jej obraz.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Co ma wspólnego wieża Babel ze współczesnym duchowym Babilonem? Jakie są podobieństwa między nimi?

2. Jak możemy pogodzić dwa pozornie sprzeczne pojęcia — z jednej strony uprawnienia, jakie Jezus nadał swojemu Kościołowi, a z drugiej strony niebezpieczeństwo związane z powierzaniem naszego duchowego doświadczenia jakimkolwiek duchowym przywódcom? Jakie są granice władzy Kościoła?

3. Skąd wiemy, że bałwochwalstwo, jeden z grzechów Babilonu, polega nie tylko na oddawaniu pokłonu wizerunkom? W jaki sposób bałwochwalstwo grozi także protestantom?

4. Jakie jeszcze podobieństwa dostrzegasz między wymuszonym kultem opisanym w 3. rozdziale *Księgi Daniela*, a tym, co ma nastąpić w czasie końca?

³⁸ Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2019, s. 235.